

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นของประเทศไทย ได้ส่งผลกระทบต่อประเทศชาติและประชาชนเป็นอย่างมาก ทำให้เจ้าของสถานประกอบการต่างๆ ต้องประสบปัญหาในการผลิตสินค้าแล้วขายไม่ได้ ขาดสภาพคล่องทางการเงิน สถาบันการเงินไม่ยอมปล่อยสินเชื่อตามปกติ มีภาระหนี้สินเพิ่มมากขึ้น ซึ่งทำให้เกิดผลกระทบต่อสังคมอย่างรุนแรงเพราะการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในช่วงที่ผ่านมาไม่ได้อยู่บนรากฐานที่แข็งแรง จึงไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้ ปัญหาต่างๆ ก็ตามมาจากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจดังกล่าวทำให้ประเทศไทยต้องปรับทิศทางการพัฒนาประเทศให้สอดคล้องกับความสามารถในการพัฒนา และการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมผลิตสินค้าที่หลากหลายเพื่อให้ได้เปรียบในเชิงการค้า ตลอดจนจะช่วยลดความเสี่ยงและความไม่แน่นอนของราคาผลผลิต ทั้งสินค้าภาคการเกษตร และภาคอุตสาหกรรม (ประภาพร สุปัญญา. 2550:1)

จากภาวะที่ประเทศไทยได้รับผลกระทบจากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจทำให้ประชาชนทุกระดับฐานะ มีความกังวลต่อเหตุ ไม่มั่นใจในความเป็นอยู่ของตนเอง ทำให้มองเห็นว่าโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจของประเทศอ่อนแอเป็นอย่างมาก เมื่อเกิดปัญหาขึ้นในกลุ่มธุรกิจที่เชื่อมโยงติดต่อกับระบบสากล ทำให้ระบบเศรษฐกิจที่มีรากฐานไม่แข็งแรงต้องพังลงทั้งหมด และการที่ระบบเศรษฐกิจอ่อนแอมีใช้เกิดจากความอ่อนแอภายในตัวระบบเองเท่านั้น แต่มีปัจจัยมาจากระบบอื่นๆ ของประเทศที่มีรากฐานที่อ่อนแอเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบการเมือง การบริหาร และระบบสังคม ทำให้ความยากจน และความอดอยากที่เป็นปัญหาใหญ่ของประเทศมาอย่างต่อเนื่อง ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น ทำให้คนยากจน คนด้อยโอกาส และผู้ใช้แรงงานได้รับผลกระทบมากขึ้น ภาวะการว่างงานรุนแรงมากขึ้น และภาวะเศรษฐกิจหดตัวยังคงอยู่ต่อไป ดังนั้นทำให้รัฐบาลและประชาชนต่างคิดหาทางออกและวิธีการทำให้ประเทศหลุดพ้นจากวิกฤตเศรษฐกิจ และมีการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเมตตาให้แสงสว่างทางความคิดที่เป็นทางออกให้แก่พสกนิกรรอดพ้นจากทุกข์โศกเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมาประเทศไทยประสบภาวะวิกฤตต่างๆ พระองค์ทรงพระราชทานข้อคิดให้คนไทยแสวงหาวิถีชีวิตที่เป็นแบบพออยู่พอกินหรือพอเพียง เพื่อเผชิญกับวิกฤตเศรษฐกิจ ตามที่ทรงมีพระราชดำรัสเมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2540 เกี่ยวกับการพัฒนาตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง แนวคิด “พออยู่ พอกิน” นี้เป็นแนวคิดที่พระองค์ทรงมีพระราชดำริ และได้พระราชทานกระแสรับสั่งเตือนสติทั้งรัฐบาลและประชาชนมาแล้วในหลายโอกาส ที่ทรงชี้ให้เห็นว่า ประเทศอื่นจะพัฒนาอย่างไรก็เป็นเรื่องของเขาสำหรับประเทศของเรานั้นความสำคัญอยู่ที่ประชาชนมีความพออยู่ พอกิน และมีความมั่นคง (กระแสพระราชดำรัสในหลวง. 2541) การที่จะให้บรรลุเป็นไปตามแนวทางพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในการพัฒนาเศรษฐกิจแบบพอเพียงนั้นมิใช่ที่จะทำกันได้ง่ายนัก เพราะจะต้องสร้างความเข้าใจให้เกิดขึ้นกับประชาชนทุกระดับ นอกจากยังจะต้องอาศัยส่วนราชการแล้ว

ผู้นำท้องถิ่นในแต่ละท้องถิ่น คือผู้ที่มีบทบาทในการส่งเสริม เผยแพร่ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติเศรษฐกิจแบบพอเพียงตามแนวทฤษฎีใหม่ให้แก่ชาวบ้านในท้องถิ่นของตนที่รับผิดชอบ และผู้นำท้องถิ่นเองควรปฏิบัติและดำเนินชีวิตแบบพอเพียง เพื่อที่จะให้ชาวบ้านสามารถปฏิบัติและดำเนินชีวิตได้อย่างพอกิน พอกิน สามารถพึ่งพาตนเองได้ ซึ่งเป็นการสร้างศักยภาพของประเทศในการพึ่งพาตนเอง และสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจ

จังหวัดปทุมธานี เป็นจังหวัดหนึ่งที่ได้ได้นำเอาเศรษฐกิจแบบพอเพียงตามแนวทฤษฎีใหม่ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มาใช้ในการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อที่จะให้ชาวบ้านสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างพอกิน พอกิน สามารถพึ่งพาตนเองได้ และทางจังหวัดปทุมธานี ยังมีความมุ่งมั่นในการแก้ไขปัญหาความยากจนให้ประสบความสำเร็จ โดยนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็น แนวทางการปฏิบัติ ปรับวิธีคิด กำหนดวิธีการแก้ไขปัญหาให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพสังคม เพื่อเอาชนะปัญหาความยากจน ซึ่งถือเป็นภารกิจสำคัญที่มีความท้าทายอย่างยิ่ง เพื่อให้ประชาชนสามารถลืมตาอ้าปาก และกลับมาเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาจังหวัดและประเทศชาติต่อไป ซึ่งจังหวัดปทุมธานีได้กำหนดแนวทางการแก้ปัญหาสังคมและความยากจน โดยน้อมนำปรัชญาพระราชทานเศรษฐกิจพอเพียง มาใช้เป็นหลักในการดำเนินชีวิต เป็นหลักความพอเหมาะ พอดี พอประมาณ และมีเหตุผล ดำเนินชีวิตบนทางสายกลางไม่ประมาท ไม่เบียดเบียนกัน มีความขยันในการประกอบอาชีพโดยสุจริต มีความสมานฉันท์ และเป็นสังคมเอื้ออาทร อันจะเป็นหนทางนำไปสู่การแก้ปัญหาความยากจนอย่างยั่งยืนเป็นภูมิคุ้มกันให้สามารถดำรงชีวิตให้รอดพ้นจากภัยและวิกฤต เพื่อความมั่นคงและความยั่งยืนของการพัฒนา (www.pathumthani.go.th. 15 สิงหาคม 2552)

จากความสำคัญดังที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยเห็นความสำคัญและมีความสนใจศึกษาวิจัย เรื่อง การนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติจริงของผู้นำท้องถิ่นในจังหวัดปทุมธานี ซึ่งจะทำการศึกษาในส่วนของประชาชนที่เป็นผู้นำท้องถิ่นในแต่ละท้องถิ่นเพราะเป็นผู้ที่ได้รับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติเศรษฐกิจแบบพอเพียงตามแนวทฤษฎีใหม่และเพื่อให้รู้ว่าผู้นำท้องถิ่นได้นำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาปฏิบัติจริงต่อครอบครัวและชุมชนมากน้อยเพียงใด และการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยคาดหวังว่าข้อมูลที่ได้จะเป็นแนวทางประยุกต์ใช้ในการวางแผน การกำหนดนโยบาย และยุทธศาสตร์ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพกับประชาชนสามารถดำรงชีวิตอย่างพอเพียงตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงกับการดำรงชีพได้อย่างกลมกลืน สมดุล และยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมและพัฒนาท้องถิ่นให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสามารถยืนหยัดได้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการรับรู้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของผู้นำท้องถิ่นในจังหวัดปทุมธานี
2. เพื่อศึกษาการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติจริงของผู้นำท้องถิ่นในจังหวัดปทุมธานี
3. เพื่อเปรียบเทียบการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติจริงของผู้นำท้องถิ่นในจังหวัดปทุมธานี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงกับการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติจริงของผู้นำท้องถิ่นในจังหวัดปทุมธานี

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติจริงของผู้นำท้องถิ่นในระดับครอบครัวและระดับชุมชน

2. ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในจังหวัดปทุมธานี ได้แก่ พัฒนาชุมชนจังหวัด พัฒนาชุมชนอำเภอ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดปทุมธานี ได้แก่ เทศบาลเมือง เทศบาลตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล สามารถใช้เป็นแนวทางในการนำแนวคิด “เศรษฐกิจพอเพียง” ไปปฏิบัติให้เกิดผลเป็นรูปธรรม รวมทั้งส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาท้องถิ่น โดยให้ประชาชนได้รับรู้และเรียนรู้การใช้ชีวิตตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง รวมทั้งสามารถนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง ครอบครัว และชุมชน ได้อย่างเหมาะสม และยังสามารถนำมาปรับแนวทางการดำเนินชีวิตเพื่อเป็นภูมิคุ้มกันให้สามารถดำรงชีวิตให้รอดพ้นจากภัยและวิกฤต เพื่อความมั่นคงและความยั่งยืน

3. ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในจังหวัดปทุมธานี ได้แก่ พัฒนาชุมชนจังหวัด พัฒนาชุมชนอำเภอ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดปทุมธานี ได้แก่ เทศบาลเมือง เทศบาลตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล สามารถนำผลที่ได้จากการศึกษามาปรับปรุงแก้ไขและประยุกต์ใช้ในการวางแผน การกำหนดนโยบาย และยุทธศาสตร์ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพกับประชาชน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติจริงของผู้นำท้องถิ่นในจังหวัดปทุมธานี ซึ่งมีขอบเขตของการวิจัยดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ ผู้นำท้องถิ่นที่อยู่ในพื้นที่ 7 อำเภอ ในจังหวัดปทุมธานี จำนวน 702 หมู่บ้าน/ชุมชน

2. ด้านเนื้อหา ผู้วิจัยศึกษาปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง การรับรู้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งประกอบด้วย ความพอประมาณ ความมีเหตุผล และการมีภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว และการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติจริงในระดับครอบครัว และในระดับชุมชน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่

3.1.1 ปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย

3.1.1.1 เพศ

3.1.1.2 อายุ

3.1.1.3 ระดับการศึกษา

- 3.1.1.4 อาชีพ
- 3.1.1.5 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน
- 3.1.2 การรับรู้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ประกอบด้วย
 - 3.1.2.1 ความพอประมาณ
 - 3.1.2.2 ความมีเหตุผล
 - 3.1.2.3 การมีภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว
- 3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 3.2.1 การนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติจริง ระดับครอบครัว ประกอบด้วย
 - 3.2.1.1 การจัดทำบัญชีครัวเรือน
 - 3.2.1.2 บ้านเรือนน่าอยู่
 - 3.2.1.3 การออม
 - 3.2.1.4 การลด ละ เลิก อบายมุข
 - 3.2.2 การนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติจริง ระดับชุมชน ประกอบด้วย
 - 3.2.2.1 การรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 - 3.2.2.2 ชุมชนเรียนรู้ (ภูมิปัญญาท้องถิ่น)
 - 3.2.2.3 แผนชุมชน
 - 3.2.2.4 วิสาหกิจชุมชน
 - 3.2.2.5 การยกย่อง เชิดชู คนดี มีคุณธรรม

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันของคำศัพท์ที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้กำหนดความหมายของคำต่างๆ ไว้ดังต่อไปนี้

1. ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง แนวทางในการดำรงชีวิตและการปฏิบัติตนของประชาชนในทุกระดับตั้งแต่ระดับครอบครัว ระดับชุมชนจนถึงระดับรัฐ ทั้งในการพัฒนาและบริหารประเทศให้ดำเนินไปในทางสายกลาง โดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อให้ก้าวทันต่อยุคโลกาภิวัตน์
2. การรับรู้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง การรับรู้ข้อมูลและเข้าใจในเนื้อหาสาระเกี่ยวกับปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และแนวการดำรงอยู่และปฏิบัติตนตามแนวทางของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงโดยเน้นการปฏิบัติบนทางสายกลางและการพัฒนาอย่างเป็นขั้นตอน ซึ่งความพอเพียงนั้นประกอบด้วย 3 คุณลักษณะคือ

2.1 ความพอประมาณ หมายถึง ความพอดีที่ไม่น้อยเกินไปและไม่มากเกินไปโดยไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น เช่น การบริโภคที่อยู่ในระดับพอประมาณ

2.2 ความมีเหตุผล หมายถึง การตัดสินใจเกี่ยวกับระดับของความพอเพียง จะต้องเป็นไปอย่างมีเหตุผลโดยพิจารณาจากปัจจัยที่เกี่ยวข้องตลอดจนคำนึงถึงผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการกระทำนั้นๆ อย่างรอบคอบ

2.3 การมีภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว หมายถึง การเตรียมพร้อมรับผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงด้านต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น โดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ของสถานการณ์ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น

3. การปฏิบัติจริง หมายถึง การที่ผู้นำท้องถิ่นนำแนวคิด ทฤษฎี จากปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาลงสู่การปฏิบัติจริง ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ 9 กิจกรรม ใน 2 ระดับคือ ระดับครอบครัวและระดับชุมชน

4. การนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติจริงระดับครอบครัว หมายถึง การดำเนินวิถีชีวิตตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและดำเนินในกิจกรรมต่างๆ 4 กิจกรรมดังนี้

4.1 การจัดทำบัญชีครัวเรือน หมายถึง การให้ทุกครอบครัวรู้จัก รู้จ่าย รู้รายได้ รู้ประหยัด การให้บุคคลหรือครอบครัว สามารถจดบันทึกวิเคราะห์รายรับและรายได้อย่างเป็นประจำ และส่งเสริมให้ทุกครัวเรือนใช้จ่ายในภารกิจครัวเรือน 3 ส่วน และเก็บออม 1 ส่วน

4.2 บ้านเรือนน่าอยู่ หมายถึง บ้านและครอบครัวที่มีความพอเพียงและความพอดีซึ่งประกอบด้วย ด้านจิตใจ มีจิตสำนึกที่ดี เอื้ออาทร ประณีประนอม นึกถึงผลประโยชน์ส่วนรวม ด้านสังคม มีความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน สร้างความเข้มแข็งให้แก่ชุมชน ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รู้จักใช้และจัดการทรัพยากรอย่างฉลาดและรอบคอบเพื่อให้เกิดความยั่งยืนสูงสุดในครอบครัว ด้านเทคโนโลยี รู้จักใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมให้สอดคล้องกับความต้องการพัฒนาเทคโนโลยีจากภูมิปัญญาของชาวบ้านให้สอดคล้องและเป็นประโยชน์ และด้านเศรษฐกิจ เพิ่มรายได้ลดรายจ่าย ดำรงชีวิตอย่างพอควร พออยู่ พอกิน

4.3 การออม หมายถึง การสร้างวินัยในเรื่องของการใช้จ่ายภายในครอบครัว เพื่อประโยชน์ของครอบครัวในอนาคต อันเป็นกระบวนการที่เชื่อมต่อไปสู่การสร้างระบบภูมิคุ้มกันของครัวเรือนเมื่อประสบปัญหา

4.4 การลด ละ เลิก อบายมุข หมายถึง การสร้างจิตสำนึกและความนึกคิดตามแนวทางของศาสนา ค้นความสุข ความอบอุ่นให้ครอบครัว

5. การนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติจริงระดับชุมชน หมายถึง การดำเนินวิถีชีวิตตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและดำเนินในกิจกรรมต่างๆ 5 กิจกรรมดังนี้

5.1 การรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หมายถึง การบำรุงรักษาต้นน้ำ ลำธาร คูคลอง ปลูกต้นไม้เพื่อรักษาสมดุลธรรมชาติ เพิ่มความร่มรื่น และรักษาทรัพยากรธรรมชาติ

5.2 ชุมชนเรียนรู้ (ภูมิปัญญาท้องถิ่น) หมายถึง การมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมและโครงการต่างๆ ของโรงเรียนและของเด็ก เยาวชน ได้ปรับเปลี่ยนแนวคิดหันกลับช่วยเหลือผู้ปกครองในเวลารว่าง

5.3 แผนชุมชน หมายถึง การมีส่วนร่วมในการกำหนดกิจกรรมของแผนชุมชน จัดลำดับความสำคัญของกิจกรรมจากแผนสู่การปฏิบัติและติดตาม ประเมินผล และดำเนินการตามแผนของชุมชน เพื่อพัฒนาศักยภาพในการประกอบอาชีพเสริมสร้างความเข้มแข็งและเศรษฐกิจชุมชน

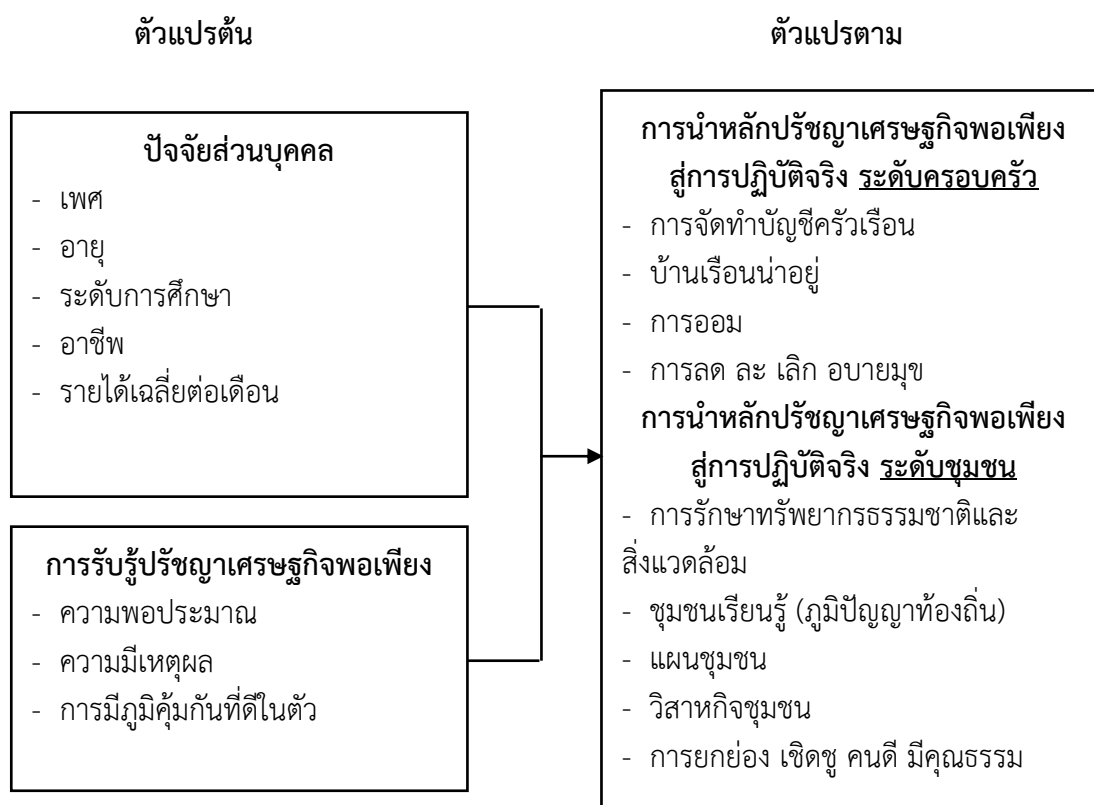
5.4 วิสาหกิจชุมชน หมายถึง การมีส่วนร่วมในการทำและวิเคราะห์แผนชุมชน จัดการทุนของชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการเรียนรู้เป็นหัวใจ การพึ่งพาตนเองเป็นเป้าหมาย ประกอบด้วยลักษณะสำคัญดังนี้คือ ชุมชนเป็นเจ้าของและเป็นผู้ดำเนินกิจการ ผลผลิตมาจากกระบวนการในชุมชน ทรัพยากรหรือวัตถุดิบมาจากชุมชนหรือจากภายนอก ริเริ่มสร้างสรรค์นวัตกรรมของชุมชน มีฐานภูมิปัญญาท้องถิ่นผสมผสานกับภูมิปัญญา และการพึ่งพาตนเองของครอบครัวและชุมชนเป็นเป้าหมาย

5.5 การยกย่อง เชิดชู คนดี มีคุณธรรม หมายถึง การยกย่อง เชิดชู ผู้ที่ปฏิบัติและดำเนินชีวิตตามรอยแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

6. ผู้นำท้องถิ่น หมายถึง บุคคลที่เป็นผู้นำหรือผู้ที่มีบทบาทสำคัญในหมู่บ้านและชุมชน ได้แก่ ประธานกรรมการหมู่บ้านและชุมชน ที่อยู่ในพื้นที่เขต 7 อำเภอ ของจังหวัดปทุมธานี ซึ่งเป็นบุคคลที่เป็นผู้นำหรือผู้ที่มีบทบาทสำคัญในครัวเรือน

1.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติจริงของผู้นำท้องถิ่นในจังหวัดปทุมธานี ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร ตำรา แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องของนักวิชาการต่างๆ มาประยุกต์ และบูรณาการใช้ในการกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.7 สมมติฐานของการวิจัย

1. ผู้นำท้องถิ่นในจังหวัดปทุมธานีที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกัน มีการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติจริงแตกต่างกัน
2. การรับรู้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมีความสัมพันธ์กับการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติจริงของผู้นำท้องถิ่นในจังหวัดปทุมธานี